

СТИЛІСТИЧНІ ФУНКЦІЇ ОНІМІЇ ПОЕТИЧНОГО ТЕКСТУ

У статті подано огляд теоретичних засад виділення стилістичних функцій онімів у художніх текстах. Запропоновано перелік функцій онімії поетичного тексту на прикладі поезії шістдесятників із розмежуванням понять «стилістично нейтральний онім» – «стилістично маркований онім». Доведено залежність функцій, що реалізуються онімами в поетичному тексті, від актуалізації в семантиці пропріативів основних і потенційних сем.

Ключові слова: онім, пропріатив, стилістичні функції, поетичний текст, стилістично нейтральний онім, стилістично маркований онім, основні і потенційні семи.

Можарова Т.Н. Стилистические функции онимии поэтического текста. *В статье подается обзор наработанных теоретических основ выделения стилистических функций онимов в художественных текстах. Предложен перечень функций онимии поэтического текста на примере поэзии шестидесятников с разграничением понятий «стилистически нейтральный оним» – «стилистически маркированный оним». Доказана зависимость функций, реализуемых онимами в поэтическом тексте, от актуализации в семантике проприативов основных и потенциальных сем.*

Ключевые слова: оним, проприатив, стилистические функции, поэтический текст, стилистически нейтральный оним, стилистически маркированный оним, основные и потенциальные семи.

Mozharova T.M. Stylistic functions of proper names in a poetic text. *The article is devoted to the review of the worked out theoretical bases of the proper names stylistic classifications in artistic texts. The list of proper names functions in a poetical text is proposed on the material of “the men of the sixties” poetry with the concepts of a stylistically neutral and a stylistic marked proper name differentiation. The dependence of a proper name functions in a poetical text on the obligatory and potential semes of its meaning actualization is proved.*

Keywords: proper name, stylistic functions, poetical text, stylistically neutral proper name, stylistically marked proper name, obligatory and potential semes.

Проблема функціонування власних назв (ВН) у художніх текстах (ХТ) неодноразово порушувалась дослідниками літературної ономастики, проте і на сьогодні відсутня цілісна класифікація функцій ВН у ХТ, і цей список є відкритим, оскільки література як матеріал для дослідження літературної ономастики має властивість невинно розвиватися в аспекті появи новітніх літературних течій і напрямів, даючи підґрунтя для внесення нового в теорію літературної ономастики, зокрема і в бачення проблеми функцій ВН у ХТ.

Метою нашої розвідки є створення класифікації функцій онімії поетичного тексту на матеріалі поезії шістдесятників з урахуванням напрацьованих теоретичних засад функціонального підходу до ВН у художніх текстах.

Виділимо найбільш значущі класифікації функцій ВН, запропоновані у свій час відомими ученими в працях, що стали класичними для літературної ономастики. Звернемо увагу на те, що підхід до визначення функцій у різних авторів відмінний. Першим, хто запропонував список функцій ВН у ХТ, був В.М. Михайлов (1966 р.). Автор виділив чотири функції «вигаданих персонажів та іменувань історичних осіб»: 1) функція художньо-образної характеристики; 2) функція «псевдонімів» певних осіб, що слугує одним із дієвих

засобів полеміки, ідейної і політичної боротьби; 3) функція «готових» ВН (переважно історичних, міфологічних і літературних) виражає певні комплекси ідей або окремі думки узагальненого, часто публіцистичного характеру; 4) функція створення в тексті історичного або національного колориту [12: 63–65]. Хоча автор виділяє описані функції, спираючись на матеріал антропонімії прозових текстів, на наш погляд, усі функції, окрім другої, можуть виконувати окремі розряди пропріальних одиниць і в поетичних творах. У подальших публікаціях В.М. Михайлов говорить про специфіку ВН, зокрема літературно-художніх імен (ЛХІ), виділяючи словотвірну, фонетичну та граматичну своєрідності ВН [13: 78–80].

Ідеї В.М. Михайлова отримали ґрунтовне продовження у працях В.М. Калінкіна [6; 7]. Учений подав розгорнутий аналіз функцій поетонімів у ХТ, звертаючи увагу на те, що без облігаторних мовних функцій (номінативної, ідентифікаційної, диференційної), ВН не можуть сприйматися як назви, тому ці функції є провідними, а решта, нашаровуючись на них, дозволяють використовувати оніми у виражальних цілях. В.М. Калінкін виділяє п'ять функцій літературного оніма (поетоніма) у ХТ: функція поетоніма як звукобуквеного комплексу; як слова (функціонування лексико-семантичних, лексико-граматичних і словотворчих засобів); функція, пов'язана з граматичними категоріями; синтаксична; риторичні фігури і тропи з поетонімами [7: 24–26]. Схильні вважати запропоновані В.М. Калінкіним функції виявом специфічних ознак літературних онімів, що простежуються на всіх мовних рівнях.

Л.О. Белей пропонує функціонально-стилістичну класифікацію української літературно-художньої антропонімії (ЛХА), що ґрунтується на принципі стилістичної домінантності [2: 12], виділяючи чотири функції ЛХА: номінативну, характеристичну, ідеологічну, дейктичну, що корелюють зі стилістичними типами ЛХА. Ознак певного функціонально-стилістичного типу ЛХА набувають завдяки їх конкретній стилістичній значущості. Так, характеристичні ЛХА поділяються на національно / регіонально значущі, хронологічно значущі, соціально значущі, характеристично-оцінні, експресивно-оцінні та інформаційно-оцінні; ідеологічним ЛХА притаманна політико-оцінна значущість; дейктичним або вказівним – власне ідентифікаційна; стилістична значущість нейтральних ЛХА – у «чистому» виконанні номінативної функції [1: 9–10]. Висновки ученого щодо функцій ЛХА на підставі функціонального аналізу антропонімії здебільшого прозових творів української літератури, проте, за нашими спостереженнями, онімам поетичного тексту теж властиві номінативна, характеристична, ідеологічна та дейктична функції.

М.В. Карпенко висунула тезу про функціональний підхід до семантичного членування літературних антропонімів, згідно з яким вони можуть бути поділені на: прямо характеризуючі і непрямі характеризуючі імена [8: 88]. В.Д. Бондалетов запропонував розширений список функцій літературних ВН: головні – номінативна, ідентифікаційна, диференційна; додаткові – соціальна, емоційна, акумулятивна, дейктична (вказівна), функція «введення в ряд», адресна, експресивна, естетична, стилістична, символічна [3: 21] – без детального коментаря та відповідних прикладів. К.М. Ірісханова [5: 16] на-

зиває чотири стилістичні функції топонімів: характеристична, узагальнено-символічна, фонова та описово-виражальна.

Ю.О. Карпенко ще в ранніх працях звертав увагу на своєрідність функціонального навантаження ВН у ХТ, наголошуючи на функціональній перебудові літературної ономастики. Якщо в мові головна функція ВН – диференційна (або номінативна, ідентифікаційна), то в літературі ВН, зберігаючи цю функцію, все ж набувають головнішої – стилістичної, що виявляється двояко: інформаційно-стилістична або емоційно-стилістична [9: 38]. В останніх роботах Ю.О. Карпенка [10: 199–200] пропонується такий перелік функцій ВН: 1) номінативна; 2) хронотопічна; 3) характеризуюча; 4) функція виразовості, образності, тропейності; 5) експресивна; 6) текстотвірна. Класифікацію, запропоновану Ю.О. Карпенком, уважаємо найбільш прийнятною для нашого дослідження, оскільки автор виокремив ці функції в процесі аналізу онімії поетичних творів Л. Костенко.

Залежно від емоційного забарвлення і змісту контекстів, на думку О.І. Фоякової [16: 88], виявляються такі семантико-стилістичні функції географічних назв у ХТ, які при цьому зберігають номінативну функцію як найбільш загальну: 1) реально-географічна, нейтрально-описова; 2) знижено-побутова, конкретно-біографічна; 3) просторічно-комічна, гумористична; 4) піднесено-лірична, поетична. Зазначимо, що мова йде про функціональні вияви топонімії великого прозового твору (автобіографічна трилогія М. Горького). Онімам поетичного тексту властиві і нейтрально-описова, і гумористична, і піднесено-лірична функції. Дещо інакше виявлятимуть себе ВН у конкретно-біографічній функції, хоча вона також має місце в поезії шістдесятників.

О.І. Фоякова, порушуючи питання про функції ВН у мові та мовленні, вважає, що у сфері *ономастичної номінації* ВН мають значно більше функцій, ніж загальні назви (ЗН): мовні (номінативно-диференційна, ідентифікаційна, дейктична); мовленнєві (прагматична, апелювальна, контактостановлювальна, адресна, фатична). Для галузі *сигніфікації* ВН властиві мовні функції змістового характеру: концептуальна, інформативна, когнітивна, які виявляються і на рівні мовлення. У сфері *конотації* у ВН з'являються такі мовні функції: стилістична, емоційно-оцінювальна, соціально-оцінювальна, регіональна та культурно-історична, до яких у мовленні або тексті додаються текстотворча та естетична функції. Таким чином, у сфері номінації, сигніфікації і конотації налічується більше ніж 15 функцій ВН [16: 16–17].

С.М. Співак об'єднує різновиди функцій ВН у чотири типи.

I. Семіотичні функції: 1) *репрезентативна* (функція визначення, ідентифікації або денотації); 2) *описова* (функція характеристизації або кваліфікації).

II. Композиційні функції, що сприяють формуванню композиційно-сміслової структури (КСС) поетичного тексту, розвитку його змісту: 1) *текстотвірна* (полягає в тому, що ВН здатна відігравати роль інформативного ядра тексту, втілювати основну ідею вірша); 2) *хронотопотвірна* функція (ВН конкретизують та окреслюють художній простір, беруть участь у формуванні різних часових параметрів: авторський час, реальний час, оповідний час, сюжетний час, художній час, читацький час, час персонажа); 3) *функція*

стиснення змісту (оскільки ВН акумулюють у собі спектр значень, вони стають одними із засобів економії мовних зусиль).

III. *Когнітивні функції*, пов'язані зі знанням людини та різними формами його предметності в КСС; найчастіше реалізуються в іменах-алюзіях, що логічно розподіляються за трьома тематичними групами: релігійні ВН (християнські, буддійські, ісламські, інші), міфологічні ВН, історичні ВН (політичні, культурні). Імена-алюзії використовуються як відсилання читача до певного літературного твору, сюжету чи образу, історичної події: 1) *алюзивна*; 2) *обмежувальна*; 3) *сугестивна*; 4) *асоціативна* функції.

IV. *Комунікативно-прагматичні функції*: 1) *стимулятивна* (завдяки графічному оформленню – написанню з великої літери – ВН спрямовує увагу читача в необхідне русло інтерпретації і сприяє пошуку ключових моментів змісту поетичного тексту); 2) *апелятивна* (полягає у збудженні образів та емоцій, викликаних значеннями, що містяться в асоціативному та семантичному полі ВН); 3) *емотивна* (активізує процес осмислення асоціативного та семантичного поля ВН); 4) *діалогізуюча* (полягає у створенні контакту автора та читача, що гарантує успішність творчої комунікації) [14: 15–17].

Однією з останніх запропонованих класифікацій функцій ВН у ХТ є класифікація Н.В. Васильєвої (2005 р.), що, за винятком однієї позиції, доданою самою дослідницею, відтворює класифікацію німецького ученого Д. Лампінга (1983 р.), який виділив сім функцій ВН у ХТ. Подаємо перелік функцій за Н.В. Васильєвою [4: 132, 146]: ідентифікація персонажа / місця; ілюзіонуюча; характеризує; виділення і групування персонажів; перспективації; естетична; міфологічна; деконструктивна. Хоча дослідниця наполягає на завершеності поданого переліку функцій ВН у ХТ, на наш погляд, таким його можна вважати в застосуванні до прозового твору. Для поезії функція виділення і групування персонажів, перспективації, деконструктивна функція відповідно до дефініцій, запропонованих Н.В. Васильєвою з покликанням на Д. Лампінга, не властиві взагалі або проявляються спорадично.

Таким чином, зробивши огляд різних концепцій стосовно функцій ВН у ХТ, ми дійшли висновку, що єдиної уніфікованої класифікації функцій власних назв у літературних творах на сьогодні не створено. Автори або виділяють функціональні можливості онімів окремого розряду, наприклад, антропонімів, або роблять узагальнення на підставі опрацьованого матеріалу (прозового або поетичного тексту). Говорити про функції власних назв необхідно з розмежуванням за літературними родами, а в межах нашого дослідження виділяти перелік функцій онімів поетичного тексту. За основу побудованої класифікації візьмемо перелік, запропонований Ю.О. Карпенком, із доповненням тих функцій, які, за нашими спостереженнями, притаманні онімам у поетичному доробку шістдесятників. Виділення функцій варто поєднувати з розмежуванням понять *стилістично нейтральний онім* (СНО) і *стилістично маркований онім* (СМО), залежно від ступеня реалізації в семантиці онімних одиниць основних (обов'язкових, облігаторних) і периферійних (потенційних, прихованих) сем.

Матеріалом для нашої розвідки стали поетичні тексти шістдесятників. Виняткове для ХХ століття явище шістдесятництва, назва якого суголосна

з хрононімом, сформувалося в епоху глобальних зрушень у науковій думці, на тлі суспільних та політичних перетворень. До цієї когорти належали прогресивні, сміливі особистості, у тому числі й поети, що прагнули змінити світ і суспільство на краще, покласти початок оновленому витку в поступі людства. Із метою якнайповнішого втілення означених прагнень через художнє слово, шістдесятники шукали нових неординарних способів мовомислення і втілювали їх, стилістично навантажуючи в художньому творі максимум можливих мовних елементів. Не оминули увагою митці і власних назв, що завдяки енциклопедичному плану інформації (О.В. Суперанська) [15: 11] нерідко ставали ключовими словами поетичних текстів, іноді виступали засобами когезії і завжди втілювали авторські світогляди й естетичні смаки. Отже, можна говорити про те, що завдяки новаторському поетичному слову шістдесятники розпочали новий етап в історії української мови і заклали підвалини вдосконалення національної мовної картини світу. Тому вивчення мовно-стилістичних, зокрема ономастичних, особливостей поетичних текстів представників цього напрямку є актуальним для багатьох аспектів україністики.

У поетичному дискурсі шістдесятників можна виокремити дві групи онімів. Перша група – стилістично нейтральні оніми, що реалізують у межах поетичних творів номінативну (диференційну, ідентифікуючу) або репрезентативну функцію: *Пан Яблоновський жив не тужив. / Довбуш у пана гірко служив* (Д. Павличко). Слід зазначити, що відсоток таких назв у поетичному дискурсі шістдесятників незначний, і дуже часто номінативна функція онімів співпрацює з іншими: образно-тропείчною, символічною, хронотопною, експресивною тощо. Наприклад: *Таки попавсь, злодюга. У Сибір! / Під землю! В землю! До чортів!! Під чобіт!* (Б. Олійник) – топонім *Сибір* номінує напрямок руху і водночас виступає символом заслання. Адже йдеться про художній текст, і будь-яка власна назва, уплетена в мовленнєву палітру твору, уже сама по собі є образом і стилістично навантаженою мовною одиницею. Проте ступінь навантаження в кожному конкретному випадку різний.

Друга група – це стилістично марковані оніми (СМО), що реалізують у художньому контексті свої потенційні семи, які дають власним назвам можливість стилістично актуалізуватися. Образне вживання СМО означає зміну їхньої референтної співвіднесеності, що сприяє семантичному зрушенню в структурі значення онімів, яке виражається в перерозподілі сем (актуалізації потенційних і затушовуванні або редукуванні основних (І.О. Кондакова) [11: 8]. СМО виконують такі функції: 1) хронотопну (із різними типами хронотопу): *Прислужувати, наче кельнер, звик. / За Польщі говорив, що він поляк, / З фашистами фашистом був підляк, / Тепер горлає скрізь: «Я – більшовик!»* (Д. Павличко); 2) національно-символічну: *Україна, Київ, Софія, Львів, Дніпро; Г. Сковорода, Т. Шевченко, І. Франко, Леся Українка*; 3) соціально-історичну: *Кармелюк, Наливайко, Сірко, Богун, Богдан (Хмель, Зиновій, Богом нам дарований Богдан), Мазепа, Мамай, Трипілля, Дике поле, Запоріжжя, Дон, Крути, Батурич* (Б. Олійник); 4) естетичну: *Соломія Крушельницька, Марія Заньковецька, Іван Миколайчук, Софія, Парфенон, Еллада, Рим, Нотр-Дам, піраміда Хеопса* (І. Драч); 5) етичну (співвіднесеність онімів із морально-етичними категоріями людського буття «*зло і добро*» / «*злодійство і геній*»)

(і якщо апелятивні абстрактні лексеми *добро, зло* прямо називають явище, то оніми постають у вигляді закодованої інформації, розшифрування якої можливе лише за умови відповідних знань про номіновані суб'єкти): *Людино мая з колоска благородного! / Від горя-недоленьки, суму і зла, / Від Хана Баття крізь Гітлера чорного / Жорстока і добра ти в мене ввійшла!* (М. Вінграновський); б) образно-тропеїчну: *Цілує тихо Перемога / Губами білими Вдову* (М. Вінграновський); *Венеція хмільна, месьє Париж, Величний Рим (тахіта вегіт Рома)* (Д. Павличко); 7) характеризуючу, що за змістом поділяється на: а) кваліфікативну, коли онім відображає певну властивість або якість описуваного об'єкта чи особи: *Абрамом ваном Вестерфельдом / Він звався, цей придворний зух, / Що проміняв голландську Шельду / На грім дніпровських завірюх* (І. Драч); б) інформативну, коли онім (топонім) є вказівкою на біографічні факти життя ліричного героя: *Повз червоні драти першим вбіг до підвальної ями / Бондаренко Іван із села Ковалі над Дніпром...* (М. Вінграновський); в) соціально-орієнтовану, коли оніми передають соціально закріплену оцінку об'єкта чи особи, використовувану з метою характеристики: *Баньки уп'явши в минуле, / Гордо ця знать рече: / – Про нас хрестоносці чули... / – Внас Рюрика кров тече...* (В. Симоненко); г) емоційно-орієнтовану, коли оніми вказують на емоційний стан ліричного героя, у ролі якого часто виступає автор (найчастіше цю функцію виконують оніми з квалітативною семантикою): *Біг Івасик, немов на свято, / І вибрикував, як лоша, / І, напевне, була у п'ятах / Пелюсткава його душа* (В. Симоненко); д) біографічну, виконувану онімами «першого кола індивідуального онімного фрейму» (Ю.О. Карпенко) шістдесятників, що засвідчують певні біографічні факти життя митців: *На мою зелену Полтавщину / Синім ранком завітаєш в гості. / Ми на Ворсклі будемо купатись, / Потім підем у Нові Санжари* (Б. Олійник); 8) фонову, що, залежно від способу лінгвістичного вираження, поділяється на експліцитно-фонову та імпліцитно-фонову: а) першу виконують національно-стилізовані та історично-стилізовані оніми, що слугують у тексті засобом створення колориту: наприклад, вірменські топоніми та антропоніми назви у віршах І. Драча, присвячених темі Вірменії: *Казарпаті, Ахурян, Алагяз, Манташу, Ані, Матенадаран; Паруйр Севак, Месроп Маштоц*; б) друга виникає внаслідок місткого екстралінгвального змісту, імплікованого алюзивним різновидом стилістично маркованих онімів: наприклад, соціально-апробовані топоніми *Хіросіма, Нагасакі*, що стали символами глобальних техногенних катастроф, спровокованих зухвалими, безвідповідальними діями людства, слугують тлом для відбиття замислу поеми Б. Олійника «Сім», темою якої є трагедія Чорнобильської катастрофи: *Спасибі ж вам за попіл Нагасакі / Від імені грядущих Хіросім!;* 9) описувально-зображальну, виконувану онімами, здатними зробити певне описання зорово-відчутним, рельєфним: *І чвал коня, мов шал Везувія, / Ось-ось штурне під заставки* (І. Драч «Так млин шумить...»). Топонім *Везувій*, уведений до складу порівняння з актуалізацією семи «бурхливість, несподіваність», використовується в цьому висловлюванні не стільки з метою характеристики, скільки для того, щоб викликати в читача уявлення про зображувані події. Найчастіше описувально-зображальну функцію виконують СМО у складі порівнянь; 10) ідеологічну,

що найбільш яскраво виявляється в політичних іменах: *Ленін, Сталін, Тельман, Гітлер, Брут, Ернесто Че Гевара, Пабло Неруда* та в онімізованих, ідео-логічно зорієнтованих апелюваннях (у ранній поезії шістдесятників – радянських ідеологем): *сонцясяжна Програма, Жовтневий крутий ураган* (І. Драч); 11) текстотвірну: розгортання текстотвірної функції конотоніма *Нерон* у вірші Д. Павличка відбувається в три етапи: конотонім у заголовковій позиції: *Жест Нерона* – конотонім з актуалізацією семи ‘жорстокість’ у складі епітетизованої генітивної конструкції: *Кидаси кривавий жест Нерона – / В землю пальцем, – я ж не упаду* – орудний відмінок порівняння зі зсувом в онімній семантиці конотоніма (сема ‘жорстокість’ заміщується семою ‘безвольність’, слабкість’ завдяки промовистому епітету): *Я піднявся, щоб крикнуть «годі» мукам, / Та тобі я відрубав п’ядь, / Щоб ходив Нероном тиб безруким, / Щоб не міг ти й милостині взяти*; 12) гумористичну: ефект комічного може досягатися засобом персоніфіковано-метонімічного «встановлення відносин» між «несумісними» топонімами, що номінують різні за соціальним і політичним рангом географічні об’єкти: *Між Парижем й Конотопом / Конвергенція: / Конференція. / Поміж Лондоном й Лубнами / Підуть гроші, як цунамі, / Аж Нью-Йорк до Кобеляк / Йде знімати переляк* (І. Драч); 13) експресивну функцію здатні виконувати оніми в ампліфікованих синтаксичних конструкціях: *...Є тип людей чи, пак, стереотип, / що зустрічається у кожному краї, / клішований: / в Канаді, чи у Штатах, / в Японії, на Фіджі, чи в Парижі / (немовби їх з держави у державу / везуть поперед тебе: тільки вчора, / здається, у Нью-Йорку розвітались, / а він уже у Бельгії стрічає, / хоч в іншій строї, а з лиця – той самий)* (Б. Олійник); 14) стимулятивну функцію виконують онімізовані апелювання, більшою мірою неперсоніфіковані, ніж персоніфіковані, оскільки графічне оформлення узуального апелювання слугує засобом акцентування уваги читача на об’єкті номінації і спрямування герменевтичних здібностей реципієнта в необхідне русло інтерпретації, що сприяє пошуку ключових моментів змісту поетичного тексту: *...І весело ж допродують лукаві / Минувшину святу. За півціни: / Зорю Героя і Солдатську Славу / Із медальйоном смертним старшини. / ... / Скликає тужно на Велику Раду / З усіх фронтів – полеглих од меча. / ... / Потому пустять і саму Державу, / як ти сьогодні – Батьківську Зорю* (Б. Олійник); 15) апелювально-функційну виконують оніми з актуалізованою внутрішньою формою, що підтримується контекстуально: *Козак Небаба, ох, таки ж не баба!* (Л. Костенко); *Заходився хату мурувати, / Озирнувся, прискалив око хвацько – / Та й поставив ... поперед багацьких; / Бо якого ж ото біса хату / Не туди, де людські, випирати?..; Так і повелось – Нездихата* (Б. Олійник); 16) діалогізуюча функція, за нашими спостереженнями, властива всім онімам художнього, у тому числі поетичного, тексту, оскільки апріорі текст є комунікативним актом між митцем і читачем: *А молодик такий, хоч зараз в діадему / Даруй своїй Чурай* (Б. Олійник); *А де Мойсей, скажіть?; Благословенні будьте, Чернівці, / І ти, мій Києве, і ти, Сіоне* (Д. Павличко). Конотативним, у тому числі ремінісцентним та прецедентним онімам, що розцінюються нами як згорнуті сюжети, наділені спектром асоціацій та різновекторними аксіологічними характеристиками, властиві: 17) функція ущільнення змісту; 18) когнітивна функція (на наш погляд, її не

варто дрібнити, як це пропонує С.М. Співак, оскільки сама ж авторка вказує на переплітання підвидів функцій усередині когнітивного типу): *Воскреси ж Ти, мій Пане, Пилата, / Зупини їх! / Людьми пороби!; І раптом — дим, пожар! Горить Джордано Бруно! (Д. Павличко); Всі / Магеллани / Звідки рушали, туди й повертались завжди; Вийшов Гамлет з древнього туману / Тихо і повільно, як журба; Бродить по Веймару стомлений Фауст (Б. Олійник).*

Кожний конкретний ономовжиток не обмежується виконанням якоїсь однієї стилістичної функції, тому можемо стверджувати, услід за Ю.О. Карпенком і М.Р. Мельник [10: 200] та Н.В. Васильєвою [4: 144], про поліфункціональність поетичної онімії шістдесятників.

Ми не наполягаємо на закінченості та універсальності запропонованої класифікації функцій онімії поетичного тексту, оскільки лише аналіз функціонування ВН у поезії різних періодів, літературних течій і напрямів спроможний дати цілісне уявлення про досліджуване явище. У цьому, а також у застосуванні зіставного функціонального підходу до вивчення онімії прозового та драматичного тексту вбачаємо перспективність подальших розвідок із літературної ономастики.

ЛІТЕРАТУРА

1. **Белей Л.О.** Функціонально-стилістичні можливості української літературно-художньої антропонімії ХІХ — ХХ ст. / Л.О. Белей. — Ужгород, 1995.
2. **Белей Л.О.** Українська літературно-художня антропонімія кінця ХVІІІ — ХХ ст. : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора філол. наук : спец. 10.02.01 „Українська мова” / Л.О. Белей. — Ужгород, 1997.
3. **Бондалетов В.Д.** Русская ономастика : [Учебное пособие для студентов пед. институтов] / В.Д. Бондалетов. — М. : Просвещение, 1983.
4. **Васильева Н.В.** Собственное имя в мире текста : [монография] / Н.В. Васильева ; Рос. Акад. наук, Ин-т языкознания. — М. : Акад. гуманитар. исслед., 2005.
5. **Ирисханова К.М.** Функционирование топонимов в художественной литературе : английский язык : автореф. дис. на соискание учен. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.04 „Германские языки” / К.М. Ирисханова. — М., 1978.
6. **Калинкин В.М.** Поэтика онима / В.М. Калинкин. — Донецк : Юго-Восток, 1999.
7. **Калінін В.М.** Теоретичні основи поетичної ономастики : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора філол. наук : спец. 10.02.02 „Російська мова”, 10.02.15 „Загальне мовознавство” / В.М. Калінін. — К., 2000.
8. **Карпенко М.В.** Семантическая группировка литературных антропонимов / М.В. Карпенко // Актуальные проблемы лексикологии. — Минск, 1970. — С. 88.
9. **Карпенко Ю.А.** Имя собственное в художественной литературе / Ю.А. Карпенко // Научные доклады высшей школы. Филологические науки. — М. : Высшая школа, 1986. — № 4. — С. 34–40.
10. **Карпенко Ю.О.** Літературна ономастика Ліни Костенко / Ю.О. Карпенко, М.Р. Мельник. — К., 2004.
11. **Кондакова И.А.** Образные средства, содержащие топонимы : автореф. дис. на соискание учен. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.04 „Германские языки” / И.А. Кондакова. — Киров, 2004.
12. **Михайлов В.Н.** Экспрессивные свойства и функции собственных имен в русской литературе / В.Н. Михайлов // Филологические науки НДВШ. — М. : Высшая школа, 1966. — № 2 (34). — С. 55–66.
13. **Михайлов В.Н.** Специфика собственных имен в художественном тексте / В.Н. Михайлов // Филологические науки. — 1987. — № 6. — С. 78–82.
14. **Співак С.М.** Власна назва в композиційно-смісловій структурі віршованих текстів американської поезії: комунікативно-когнітивний підхід : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.04 „Германські мови” / С.М. Співак ; Київський національний лінгвістичний ун-т. — К., 2004.
15. **Суперанская А.В.** Языковые и внеязыковые ассоциации собственных имен / А.В. Суперанская // Антропонимика. — М. : Наука, 1970. — С. 7–17.
16. **Фонякова О.И.** Имя собственное в художественном тексте / О.И. Фонякова. — Л., 1990.